

Arrest

nr. 130 303 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester,

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 27 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van 14 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VAN WEST, die *loco* advocaat J. BONNE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, geboren te Rio Bueno op (...) 1973.

Op 9 november 2013 huwt verzoekster met de heer F. P, die de Belgische nationaliteit heeft.

Verzoekster dient op 14 februari 2014 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie.

De burgemeester heeft op 14 mei 2014 een beslissing genomen houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, welke aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 15 mei 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.1.1. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing haar de uitoefening van haar huwelijk en duurzame relatie verhindert, hoewel deze beschermd zijn door voormeld artikel. De beperking van dit recht kan slechts worden gerechtvaardigd enkel op basis van limitatieve gronden die bovendien in redelijke verhouding dienen te staan tot het voorwerp van de uitwijzingsmaatregel. Geen van deze redenen is in het dossier terug te vinden. Een verplichte uitwijzing is een niet te verantwoorden schending van verzoeksters rechten. Verzoekster wijst er op dat zij geen veroordelingen heeft opgelopen in haar land van herkomst.

2.1.2. Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

In casu wordt niet betwist dat verzoekster gehuwd is met de heer F.P, bijgevolg wordt het gezinsleven vermoed aanwezig te zijn.

Er dient echter op gewezen te worden dat het een eerste toegang van verzoekster betreft. Verzoekster kan geen aanspraak maken op enig verblijfsrecht en heeft in het verleden evenmin over een verblijfsrecht kunnen beschikken. Volgens het EHRM moet in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). De verwijzing naar de inhoud van het tweede lid van voormeld artikel 8 is dan ook niet dienend. Verder dient erop gewezen te worden dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ten dezen merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering van het grondgebied inhoudt. Niets belet verzoekster opnieuw een aanvraag in te dienen nu blijkt dat zij meent thans over de vereiste documenten te beschikken. Daarenboven, voor zover verzoekster terug zou keren naar haar land van herkomst, dient opgemerkt dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het gezinsleven van verzoekster niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Tevens voert verzoekster geen hinderpalen aan voor het verderzetten van haar gezinsleven in haar land van herkomst, minstens toont zij niet aan dat zij zich niet zou kunnen laten vergezellen door haar echtgenoot teneinde de noodzakelijke formaliteiten te vervullen in haar land van herkomst.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8

evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing het niet-geschreven grondrecht schendt ingevolge elke administratieve beslissing gedragen dient te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven. Zij voert aan dat de bestreden beslissing geen motieven bevat die het schenden van artikel 8 van het EVRM rechtvaardigen. Er werd volgens verzoekster geen rekening gehouden met haar huwelijk en duurzame relatie, noch met het gegeven dat de gronden waarop de beslissing is gesteund, met name het ontbreken van een geregistreerd huurcontract en bewijs van ziektekostverzekering, onmiddellijk te verhelpen zijn. Verzoekster voegt thans de vereiste stavingsstukken dienaangaande bij haar verzoekschrift. Aangezien desgevallend de gronden waarop de beslissing is gesteund, worden tenietgedaan, besluit verzoekster dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is, en zonder enige grond is. Aangaande het proportionaliteitsbeginsel stelt zij dat niet valt te verantwoorden dat zij zo kort na de voltrekking van het huwelijk verplicht dient terug te keren naar haar land van herkomst.

2.2.2. De aanvraag tot het verblijf van meer dan drie maanden werd *in casu* aan verzoekster geweigerd omdat zij niet de nodige documenten binnen de nuttige termijn heeft voorgelegd. De bestreden beslissing is zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, ten dezen gesteund op pertinente gronden. Verzoekster werd bij haar aanvraag van 14 februari 2014 uitdrukkelijk gevraagd om een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte alsook een bewijs van ziektekostverzekering geldig in België voor Belg en familie voor te leggen binnen de termijn van drie maand. Verzoekster betwist dit niet en was hiervan op de hoogte, hetgeen tevens blijkt uit de bij haar verzoekschrift toegevoegde uitnodiging bij het afsprakenloket. Zij heeft evenwel aan deze vereisten geen gevolg gegeven zodat verweerder, met toepassing van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de aanvraag van verzoekster diende te weigeren. Verzoekster ontkent geenszins het gegeven dat zij niet voldeed aan de op haar rustende verplichting, noch brengt zij een verklaring voor de ontstentenis van deze stukken op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. De Raad stelt vast dat zij geen elementen aanvoert die een ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissing zodat een schending van de materiële motiveringsplicht ten dezen niet is aangetoond. De Raad merkt op dat het bestuur rekening dient te houden met het gestelde in artikel 8 van het EVRM dat voorziet in de bescherming van het gezins- en privéleven. Dit houdt evenwel niet in dat artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing dient te worden vermeld, zoals verzoekster betoogt. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen volledige formele motiveringsplicht in (RvS 26 juni 2010, nr. 205.942). Voor zover als nodig kan hierbij verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De Raad stelt vast, in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat het gemeentebestuur in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling is gekomen en zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het gemeentebestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het

zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat bij het nemen van een beslissing men moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het feit dat de verzoekende partij ondertussen de gevraagde documenten, te weten een geregistreerd huurcontract en het bewijs van de ziektekostverzekering kan voorleggen, doet echter geen afbreuk aan de bestreden beslissing en het feit dat de voorwaarden van artikel 52, § 3 van het KB van 8 oktober 1981 vervuld waren zodat het gemeentebestuur genoopt was het verblijf te weigeren.

Wat de thans voorgelegde stukken betreft, dient opgemerkt te worden dat de regelmatigheid van de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld aan de hand van de stukken die voorlagen op het ogenblik van de beoordeling. Het gemeentebestuur kan niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met de thans toegevoegde documenten aangezien zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing hier geen kennis van had. Zo verzoekster meent dat zij over de vereiste stukken beschikt, staat het haar vrij een nieuwe aanvraag in te dienen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU